ordning og et nyt system for produktionskvotaer for visse produkter for virksomhederne i jern- og stålindustrien samt Kommissionens beslutning nr. 1698/82 af 30. juni 1982 om tilpasning af reduktionssatserne for gruppe V for tredje kvartal 1982, for så vidt angår visse virksomheder, annulleres.

2. Kommissionens individuelle beslutninger af 30. marts og 20. juli 1982 rettet til Thyssen Aktiengesellschaft vedrørende referenceproduktioner og produktionskvotaer for denne virksomhed for andet og tredje kvartal 1982 annulleres, for så vidt de vedrører reduktionssatserne for gruppe V.

3. Kommissionen betaler sagens omkostninger.

	Mertens de Wilmars	Koopmans	Bahlmann
Galmot	Pescatore	Mackenzie Stuart	O'Keeffe
Bosco	Due	Everling	Kakouris

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 21. februar 1984.

Justitssekretæren
efter bemyndigelse

H. A. Rühl

Ekspeditionssekretær

J. Mertens de Wilmars

Præsident

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT P. VERLOREN VAN THEMAAT FREMSAT DEN 22. NOVEMBER 1983 [1]

Høje Domstol.

1. Indledning

Sagsøgerne i de forenede sager 140 og 221/82 (Walzstahl-Vereinigung) og 146 og 226/82 (Thyssen AG) har i deres indlæg under den mundtlige forhandling først fastslået, at sagens egentlige genstand er Kommissionens generelle gennemførelsesbeslutninger nr. 533/82/EKSF og nr. 1698/82/EKSF. Ved disse

1 — Oversat fra nederlandsk.

to beslutninger tilkendes der monoproducenterne af armeringsstål en 5 % højere produktionskvota end de »integrerede« virksomheder, der også fremstiller andre stålsorter [1]. Disse beslutninger indebar især for Bresciani-virksomheder, der er små og middelstore stålvirksomheder i Norditalien, mulighed for en mindre indgribende begrænsning i produktionen af armeringsstål end for de »integrerede virksomheder«. Med hensyn til enkelthederne i forbindelse hermed kan jeg begrænse mig til at henvise til retsmøderapporten.

I og for sig finder jeg sagsøgerens konstatering træffende, men skal dog tilføje, at alene stævningerne fra Walzstahl-Vereinigung umiddelbart tilsigter annullation af de nævnte beslutninger. Stævningerne fra Thyssen AG angår derimod i første række de til virksomheden rettede meddelelser af 30. marts og 20. juli 1982 vedrørende virksomhedens referenceproduktion og produktionskvotaer for andet og tredje kvartal 1982, for så vidt som disse meddelelser angår reduktionssatserne for gruppe V (armeringsstål). Disse søgsmål vedører kun indirekte Kommissionens nævnte generelle gennemførelsesbeslutninger, som disse kvotafastsættelser hvilede på. Den forskelsbehandling af Thyssen AG, som dette selskab har bebrejdet Kommissionen, hvilede på de nævnte generelle gennemførelsesbeslutninger, hvis retsstridighed Thyssen har gjort gældende.

Ved gennemgangen af sagsøgernes forskellige anbringender, der er klart gengivet i retsmøderapporten, viser det sig dog, at de i grunden alle rent faktisk angår de nævnte generelle beslutningers hævdede forskelsbehandlende karakter. Efter en kort gennemgang af Kommissionens procesindsigelser (afsnit 2) skal jeg (i afsnit 3) i størstedelen af mit forslag til afgørelse gennemgå sagsøgernes anbringender vedrørende de nævnte generelle gennemførelsesbeslutninger nr. 533/82/EKSF og nr. 1698/82/EKSF. I fjerde afsnit skal jeg derefter kort drøfte Thyssen AG's påstande vedrørende de kvotaer, der er tildelt virksomheden. Til sidst foretager jeg en kort sammenfatning af de resultater, som jeg er nået til.

2. Søgsmålene i formaliteten

Kommissionen er af den opfattelse, at Walzstahl-Vereinigung's søgsmål ikke kan antages til realitetsbehandling, fordi de udelukkende støttes på EKSF-traktatens artikel 33, stk. 2, hvorefter sådanne organisationer kun kan anlægge sag til prøvelse af generelle beslutninger, der indebærer magtfordrejning i forhold til dem. Heraf følger for det første, at alle andre påstande fra denne sagsøgers side end påstanden om magtfordrejning ikke kan antages til realitetsbehandling. For det andet er Walzstahl-Vereinigung heller ikke repræsentativ for de tyske producenter af armeringsstål. Kun seks af sammenslutningens tretten medlemmer, der er omfattet af kvotaordningen, fremstiller armeringsstål. Denne produktion af armeringsstål udgør kun 3 % af medlemmernes samlede stålproduktion; 40 % af det tyske armeringsstål fremstilles af virksomheder, der ikke er medlemmer af Walzstahl-Vereinigung.

1 — Jeg har i mit forslag til afgørelse overtaget de af Kommissionen anvendte begreber »monoproducenter« og »integrerede« virksomheder. Det ville dog i denne sammenhæng have været mere træffende for den anden gruppes vedkommende at tale om producenter med et differentieret produktionsprogram.

Kommissionen er af den opfattelse, at Thyssen AG's søgsmål ikke kan antages til realitetsbehandling, for så vidt som denne virksomheds anbringender udelukkende retter sig mod de generelle beslutninger nr. 533/82 og nr. 1698/82.

Disse tre procesindsigelser giver mig anledning til følgende bemærkninger:

Walzstahl-Vereinigung's søgsmål, hvorunder der er nedlagt påstand om annullation af de nævnte generelle beslutninger, kan kun antages til realitetsbehandling, for så vidt som disse beslutninger efter denne sagsøgers opfattelse indebærer magtfordrejning i forhold til sagsøgeren. Spørgsmålet om, hvorvidt Walzstahl-Vereinigung gennem sine anbringender rent faktisk har påvist, at der foreligger magtfordrejning, kan kun afgøres ved den materielle prøvelse af sammenslutningens anbringender. Der kan kun gives Kommissionen medhold i det første punkt, hvorefter påberåbelse af inkompetence, overtrædelse af traktaten eller enhver retsregel vedrørende dennes gennemførelse, samt at der foreligger væsentlige formelle mangler i form af utilstrækkelig begrundelse, ikke i lyset af den entydige ordlyd af artikel 33, stk. 1 og 2, *isoleret betragtet* tillader den slutning, at der foreligger magtfordrejning. Imidlertid gør denne sagsøger ifølge sin stævning på ingen måde de sidstnævnte anbringender gældende som selvstændige grunde for annullationspåstanden, men anfører dem udelukkende, fordi disse anbringender efter sammenslutningens opfattelse påviser magtfordrejning. Ingen af sammenslutningens anbringender kan derfor på forhånd afvises.

Hvad angår spørgsmålet, om Walzstahl-Vereinigung er repræsentativ, skal det indledningsvis fastslås, at Kommissionen ikke har bestridt, at der for denne sammenslutnings vedkommende er tale om en organisation som omhandlet i EKSF-traktatens artikel 48. Mere kræves der ifølge ordlyden af artikel 33, stk. 2, ikke for at søgsmålskompetence foreligger. De *kvantitative kriterier*, som Kommissionen i tilslutning til generaladvokat Lagrange (sag 13/57, Recueil 1958, s. 303) har villet henholde sig til for at fastslå organisationens *interesse* i den af organisationen anlagte sag, har Domstolen i den pågældende dom uden videre afvist. Den har anset det for tilstrækkeligt, at »de anfægtede bestemmelser i den generelle beslutning nr. 2/57 [er] egnede til at skade visse — endog muligvis afvigende — interesser, der varetages af sagsøgeren« (Rec. s. 285). Denne procesindsigelse må derfor afvises.

Procesindsigelsen mod de af Thyssen AG i stævningerne anførte anbringender er blevet nedlagt, fordi der efter Kommissionens opfattelse ikke består en sådan sammenhæng mellem de generelle beslutninger nr. 532 og 1697/82 (som Thyssen AG's kvota hviler på) og de generelle beslutninger nr. 533 og 1698/82 (der regulerer monoproducenternes stilling), at den retsstridighed for de sidstnævnte beslutningers vedkommende, der gøres gældende med dette anbringende, tillige ville berøre retmæssigheden af de førstnævnte beslutninger. Denne indsigelse må efter min opfattelse afvises, fordi det kun kan fremgå af den materielle behandling, hvorvidt der består en sådan sammenhæng. På forhånd synes det i hvert fald indlysende, at retstridigheden af de højere kvotaer, der er tildelt monoproducenterne, ved en ensartet begrænsning af den samlede produktion automatisk må medføre en vis forhøjelse af de mindre kvotaer, der gælder for de integrerede stålvirksomheder.

Endelig er jeg af den opfattelse, at sammenhængen mellem de fire retssager naturligt medfører, at anbringender fremsat af den ene sagsøger, der kan imødegås af en formalitetsindsigelse, ifølge min gennemgang af anbringenderne i en vis grad kan udlignes af anbringender fra den anden sagsøger, der er uangribelige i formaliteten, og omvendt. Jeg skal derfor herefter i mit forslag til afgørelse behandle alle anbringenderne. Formalitetsspørgsmålene er herefter — for så vidt som de ikke allerede er blevet besvaret bekræftende — hovedsagelig af betydning for de følger, der må drages af denne gennemgang af de forskellige i sagsøgernes stævninger nedlagte påstande om annullation af de generelle beslutninger nr. 533/82 og nr. 1698/82/EKSF, hhv. om delvis annullation af de individuelle beslutninger, der angår Thyssen AG.

3. Behandlingen af de anbringender, der angår de anfægtede generelle beslutninger

3.1. Følgende anbringender er blevet fremsat:

a) De generelle beslutninger nr. 533/82 og nr. 1698/82/EKSF tilsidesætter det i artikel 58 indeholdte princip om konkurrenceneutralitet (begge sagsøgere).

b) Der foreligger ikke noget retsgrundlag for de nævnte generelle beslutninger. (Som kompetenceindsigelse kan dette anbringende alene antages til realitetsbehandling i forhold til Thyssen AG's søgsmål; imidlertid har Walzstahl-Vereinigung anført det som bevis for magtfordrejning).

c) De nævnte generelle beslutninger strider mod målene bag EKSF-traktaten (begge sagsøgere).

d) De generelle beslutninger tilsidesætter forbudet mod forskelsbehandling i EKSF-traktatens artikel 4 (begge sagsøgere).

e) De generelle beslutninger lider af væsentlige formelle mangler. (Dette anbringende kan kun antages til realitetsbehandling med hensyn til Thyssen AG's stævninger).

Inden min særskilte behandling af hver enkelt af disse anbringender, skal jeg anføre en kort analyse af de nævnte generelle beslutninger og deres økonomiske og retlige sammenhæng. Med hensyn til en mere indgående oversigt i denne henseende henviser jeg til retsmøderapporten.

3.2. De anfægtede generelle beslutninger og deres økonomiske sammenhæng

a) Kommissionens generelle beslutning nr. 533/82/EKSF hviler på artikel 16, stk. 1, i Kommissionens generelle beslutning nr. 1831/81/EKSF som affattet ved beslutning nr. 2804/81/EKSF. Kommissionens generelle beslutning nr. 1698/82/EKSF hviler på artikel 18, stk. 1, i Kommissionens generelle beslutning nr. 1696/82/EKSF. Jeg skal i det væsentlige begrænse min behandling til den første af disse to anfægtede beslutninger. Dog skal jeg ligeledes kort anføre enkelte nye grunde i forbindelse med den anden beslutning.

I den anden betragtning til beslutning nr. 533/82 blev det med hensyn til, hvad der her er af betydning, fastslået, at både på grund af den ringe efterspørgsel efter armeringsstål, der var blevet yderligere forværret som følge af den fortsatte konjunkturmæssige tilbagegang inden for byggesektoren, og på grund af de store

lagre, var det nødvendigt at fastsætte meget høje reduktionssatser for produktionsmængderne i referenceperioden. Faldet i efterspørgslen medførte et prisfald, hvorved priserne i visse områder af Fællesskabet klart var faldet under niveauet for Kommissionens vejledende tal.

I den tredje betragtning henvises der til, at der i Fællesskabet findes en række mindre og mellemstore virksomheder, som næsten udelukkende producerer produkter i gruppe IV, V og VI, og i væsentligt omfang armeringsstål. Disse virksomheder afviger klart dels fra virksomheder, som derudover producerer andre stålsorter, og som derfor kan udnytte den bedre markedssituation for disse andre produkter dels fra virksomheder, som udelukkende producerer andre stålsorter.

I den fjerde betragtning hedder det, at Kommissionen i betragtningerne til den generelle beslutning nr. 1831/81/EKSF erkendte, at systemet med kvotaer ville kunne skabe særlige vanskeligheder for visse virksomheder såvel på grund af deres anlægs ringe størrelse som på grund af ensidig afhængighed af et eller kun få produkter. Derfor blev der i nævnte beslutning indføjet en artikel 14, der under bestemte betingelser muliggjorde en tilpasning af referenceproduktionerne for disse virksomheder. Da der var tale om meget store reduktionssatser for armeringsstål for andet kvartal 1982, ville kvotasystemet utvivlsomt skabe særlige vanskeligheder for de i tredje betragtning nævnte virksomheder. Det var således nødvendigt at tildele disse virksomheder mindre snærende kvotaer.

I den femte betragtning begrundedes hensigtsmæssigheden af en sådan generel beslutning med henvisning til det store antal virksomheder, der er nævnt i den tredje betragtning.

Endelig hedder det i den sjette betragtning, at forværringen af konjunkturerne i byggesektoren og svækkelsen af efterspørgslen efter og prisen på armeringsstål udgør en dybtgående ændring på jern- og stålmarkedet, jfr. artikel 16, stk. 1, i beslutning nr. 1831/81/EKSF.

Ved den egentlige beslutning blev der derpå indsat en artikel 14b efter artikel 14a i den generelle beslutning nr. 1831/81/EKSF. Ifølge denne bestemmelse sker der for de producenter, hvis samlede produktion af de produkter, som er nævnt i artikel 1 i den sidstnævnte generelle beslutning, ikke i 1981 har oversteget 700 000 tons, og hvis produktion af produkter i gruppe IV, V og VI udgør mindst 90 % af deres samlede produktion, en nedsættelse af de i artikel 1 i beslutning nr. 532/82/EKSF fastsatte reduktionssatser for fremstillingen af armeringsstål og leveringen til det fælles marked for andet kvartal 1982 med 5 procentpoint, dersom produktionen af disse stålsorter udgør mindst 30 % af den samlede produktion af produkter i gruppe IV, V og VI.

Kommissionens beslutning nr. 1698/82/EKSF, der ligeledes anfægtes, opretholder denne undtagelsesordning for tredje kvartal 1982; den indeholder lidet nyt af betydning for behandlingen af de to sagsøgeres anbringender. Jeg skal blot henvise til, at det i den tredje betragtning til denne beslutning udtrykkeligt hedder, at de omfattede virksomheder ikke alle opfyldte kriterierne for en undtagelses-

indrømmelse for de enkelte virksomheder ifølge artikel 14 i den pågældende grundbeslutning, og at det i den fjerde betragtning udtrykkeligt anføres, at også de omfattede producenter af armeringsstål ifølge princippet om fællesskabssolidaritet må medvirke til produktionsbegrænsningen, dog således, at dette krav for deres vedkommende bør begrænses i det omfang, det er nødvendigt for at sikre, at deres fortsatte eksistens ikke varigt trues.

b) Artikel 16 i den generelle beslutning nr. 1831/81/EKSF og artikel 18 i den generelle beslutning nr. 1691/82/EKSF bemyndiger blandt andet Kommissionen til ved en generel beslutning at foretage de nødvendige tilpasninger, dersom der sker dybtgående ændringer på jern- og stålmarkedet. Som anført blev disse bestemmelser anvendt ved de anfægtede generelle beslutningen.

c) Produktionskvotaerne for de øvrige producenter af armeringsstål (hvortil de medlemmer af Walzstahl-Vereinigung, der fremstiller armeringsstål, og også Thyssen AG hører) har deres grundlag i beslutningerne Nr. 532/82 og nr. 1697/82/EKSF. I disse beslutninger fastsættes i medfør af de generelle beslutninger nr. 1831/81/EKSF og nr. 1696/82/EKSF reduktionssaterne for andet hhv. tredje kvartal 1982 for fastsættelsen af produktionskvotaerne og leveringskvotaerne inden for det fælles marked for *alle* stålsorter, der er omfattet af kvotasystemet. For armeringsstål blev ved beslutning nr. 532/82/EKSF reduktionssatsen for fastsættelsen af produktionskvotaen for andet kvartal fastsat til 38 % og for leveringskvotaerne til 41 %. For tredje kvartal androg disse reduktionssatser i henhold til beslutning nr. 1697/82/EKSF 47 hhv. 50 %. For de fleste stålprodukters vedkommende, især grupperne Ia, Ib, Ic og VI er reduktionssaterne væsentligt lavere, hvilket genspejler alvoren af krisen inden for sektoren for armeringsstål. Som allerede bemærket blev de nævnte procentsatser for monoproducenter af armeringsstål på ny ved beslutningerne nr. 533/82 og nr. 1698/82 nedsat med 5 procentpoint.

d) Hvad den økonomiske baggrund for reduktionssatserne for produktionen og leveringen af armeringsstål angår, har jeg allerede henvist til betragtningerne til beslutningerne nr. 533/82 og nr. 1698/82. Af dem fremgår det, at konjunkturtilbagegangen inden for byggesektoren førte til en overproportional tilbagegang i efterspørgslen efter armeringsstål og til overproportionale prisfald, især inden for bestemte områder af Fællesskabet. Særlig tydeligt afspejler tilbagegangen i efterspørgslen efter armeringsstål sig i oversigten over udviklingen i kvotaerne for de forskellige stålsorter på side 9 i retsmøderapporten. Med hensyn til prisfaldene og deres følger henviser jeg til side 14 og 15 i retsmøderapporten. Det forhold, at dette i sig selv indebærer en dybtgående ændring på jern- og stålmarkedet som omtalt i artikel 16 i den generelle beslutning nr. 1831/81/EKSF og artikel 18 i den generelle beslutning nr. 1696/82/EKSF, erkendes forudsætningsvis på side 9 (midt på siden) i Walzstahl-Vereinigung's stævning.

Med hensyn til den økonomiske baggrund er det endvidere af betydning, at de fleste »integrerede« armeringsstålvirksomheder anvender en anden og dyrere produktionsteknik. Dette muliggør dels, at produktionsmidlerne kan anvendes til fremstilling af andre stålsorter, dels at

ikke alene skrot kan anvendes som råvare til fremstilling af armeringsstål. Thyssen AG anvender dog den samme produktionsteknik som »monoproducenterne« af armeringsstål.

3.3. Behandling af de enkelte anbringender

Jeg skal herefter nærmere behandle de anbringender, der af sagsøgerne er anført til støtte for deres påstande, i den tidligere anførte rækkefølge.

a) Den påståede tilsidesættelse af det i EKSF-traktatens artikel 58 indeholdte princip om konkurrenceneutralitet gennem de anfægtede generelle beslutninger

Sagsøgerne har i deres indlæg vedrørende det første anbringende på grundlag af Domstolens retspraksis [1] udledt, at EKSF-traktatens artikel 58 skal anvendes konkurrenceneutralt og uden at give enkelte grupper af virksomheder en fortrinsstilling. Begunstigelsen af monoproducenterne ved de generelle beslutninger nr. 533 og 1698/82 udgør et dybtgående indgreb i markedsmekanismen, hvorved den normale markedsligevægt forstyrres. Denne markedsligevægt kræver, at markedsrisiciene forhøjes for sådanne virksomheder, der — som monoproducenterne — gennem begrænsningen af deres produktion til et enkelt produkt kun har påtaget sig ringe investeringsrisici. Gennem den 5 procentpoint lavere produktionsbegrænsning for monoproducenter bliver disses — betragteligere — markedsandel stik imod normale konkurrenceregler varigt forøget [2]. En sådan foranstaltning overskrider entydigt de grænser for det skøn, som Kommissionen har ifølge EKSF-traktatens artikel 58. Den er uforenelig med grundprincipperne i EKSF-traktatens artikel 58 og udgør magtfordrejning.

Ved bedømmelsen af dette anbringende skal det først i overensstemmelse med præmisserne 82 og 83 i den anførte Valsabbia-dom bemærkes, at et kvotasystem, der hviler på artikel 58, ifølge sagens natur altid må sætte de normale markedslove ud af kraft. Herved skal der dog på den anden side tages hensyn til grundsætningerne i EKSF-trakatens artikler 2, 3 og 4 ifølge den fortolkning, der er givet den nævnte artikel i denne dom. Denne fortolkning forstår jeg derhen, at foranstaltningerne blandt andet ikke må gribe kraftigere ind i den normale markedsmekanisme, end det er

1 — Dom af 28. 10. 1981 i de forenede sager 275/80 og 24/81 (Krupp mod Kommissionen, Sml. 1981, s. 2489), dom af 18. 3. 1980 i de forenede sager 154/78 m.fl. (Valsabbia m.fl. mod Kommissionen, Sml. 1980, s. 907), dom af 3. 3. 1982 i sag 14/81 (Alpha Steel mod Kommissionen, Sml. 1982, s. 749) og dom af 16. 2. 1982 i de forenede sager 39, 43, 85 og 88/81 (Halivourgiki m.fl. mod Kommissionen, Sml. 1982, s. 593). Vedrørende det forhold, at Walzstahl-Vereinigung blandt andet henholder sig til denne retspraksis, henviser jeg særlig til s. 4—9, afsnit 1, i sammenslutningens stævninger.

2 — Omfanget af denne forøgelse af monoproducenternes markedsandel er blevet indgående diskuteret under den mundtlige forhandling. Efter mine beregninger udgør denne fordel mindre end de af sagsøgerne hævdede 5 %. Hvis vi går ud fra, at monoproducenterne i den pågældende referenceperiode havde en markedsandel på 70 % og således fremstillede 70 produktionsenheder, skal deres produktion i medfør af denne beslutning udgøre 33 % færre, altså 46,9 produktionsenheder. For de øvrige producenter (med en oprindelig markedsandel på 30 %) udgør denne produktionsmulighed efter fradrag af den højere reduktionssats på 38 % 18,6 enheder. Den herved fremkomne samlede produktionsmulighed på 65,5 enheder fordeler sig med 71,6 % på monoproducenterne og 28,4 % på de øvrige producenter. I sammenligning med udgangspunktet udgør tilvæksten i monoproducenternes forspring således højst 3,2 %. På grund af de individuelle kvotaforhøjelser, der er givet i medfør af artikel 14 i beslutningen, er det forspring, der følger af den anfægtede beslutning, naturligvis i virkeligheden endnu mindre.

nødvendigt (artikel 2), at der skal ske en rimelig afvejning af de forskellige mål, der er nævnt i artikel 3, og som ikke altid lader sig forene med hinanden (hvorved det forekommer mig, at især målene c, d, e og g er af betydning i denne sag), samt at blandt andet forskelsbehandling af producenterne skal undgås (artikel 4, litra b)). Imidlertid er også det resultat af betydning, at de nævnte grundsætninger ifølge ordlyden af artikel 58 skal lægges til grund ved fastsættelsen af *rimelige* kvotaer. Denne proportionalitetsgrundsætning kan således gå videre end grundsætningerne i artiklerne 2, 3 og 4.

Det proportionalitetsprincip, som jeg udleder af artikel 2, spiller som bekendt også i øvrigt en stor rolle i Domstolens retspraksis, nemlig ved prøvelsen af undtagelser fra de grundlæggende principper, der må gælde for en ordning med frie varebevægelser i fri konkurrence. Dette proportionalitetsprincip er der på forskellig måde taget hensyn til i kvotasystemet. Udgangspunktet for det første kvotasystem var som bekendt en ensartet reduktionssats for alle producenter af bestemte stålsorter på grundlag af deres bedste produktionsresultater i en nærmere bestemt referenceperiode. Derpå blev forskellige korrekturer anvendt af hensyn til frivillige produktionsbegrænsninger, omstruktureringer og investeringer i overensstemmelse med Fællesskabets politik. Imidlertid var disse korrekturer betinget af en fastfrysning af de relative markedsandele. Man kan ikke se bort fra, at de anfægtede beslutninger afviger fra dette udgangspunkt og forøger monoproducenternes markedsandel af armeringsstål på bekostning af de integrerede virksomheder, der ligeledes fremstiller armeringsstål.

I de senere generelle beslutninger tages der endvidere hensyn til markedsmekanismens resultater, idet der herefter ikke alene tages hensyn til produktionen i de tolv bedste måneder i basisperioden, men også til produktionsresultaterne siden indførelsen af kvotasystemet. Jeg henviser herved blandt andet til artikel 6, nr. 1, litra b), i beslutning nr. 1831/81 og til artikel 4, stk. 5, samt til artiklerne 6 og 7 i beslutning nr. 1696/82.

Denne markedsorienterede svækkelse af kvotasystemets markedsfastfrysende virkning er blandt andet af betydning i forbindelse med de muligheder, der har bestået siden indførelsen af artikel 8 i grundbeslutningen nr. 2794/80, for en begrænset kvotaoverskridelse og en overførsel af ikke fuldt ud udnyttede kvotaer til det følgende kvartal, samt til køb, bytte eller salg af kvotaer [1]. Der blev ganske særligt på denne måde ved Kommissionens beslutninger taget hensyn til det proportionalitetsprincip, som jeg har udledt af artikel 2 og Domstolens praksis vedrørende undtagelserne fra ordningen med fri konkurrence. Der er således spillerum for markedsmekanismen i det omfang, hvor denne er forenelig med det formål at begrænse den samlede produktion af forskellige stålsorter. For så vidt som anvendelsen af artikel 58 principielt kan og skal være konkurrenceneutral, støtter de generelle beslutninger i sig selv det resultat, som sagsøgerne har anført som rigtige.

1 — Domstolens præsident har allerede i et foredrag, der blev holdt den 12. 12. 1980 i Gent, betegnet den nævnte artikel 8 som »et typisk eksempel« på markedsorienterede myndighedsindgreb. Se J. Mertens de Wilmars, Recht voor morgen, s. 77, note 5 (Kluwer-Antwerpen, 1983).

Principperne i EKSF-traktatens artikler 3 og 4 kan bedre undersøges i forbindelse med behandlingen af det tredje og fjerde anbringende, der særligt angår disse principper. Det skal herved blandt andet undersøges, hvorvidt målene bag artikel 3 i foreliggende tilfælde kan begrunde en afvigelse fra det grundlæggende princip om fri konkurrence, dersom dette måtte spille en vigtig rolle i forbindelse med det beskrevne almindelige system, som beslutningerne nr. 1831/81 og 1696/82 udgør.

Endvidere kan jeg kun behandle spørgsmålet om, hvorvidt de anfægtede beslutninger kan begrundes i det overlappende proportionalitetsprincip, der er hjemlet ved artikel 58, i forbindelse med de anførte anbringender i deres helhed. At der herved er tale om et selvstændigt princip, bekræftes af de to sidstnævnte generelle beslutninger, idet de begge indeholder bestemte billighedsklausuler for enkelte virksomheder med særlige vanskeligheder. Det spørgsmål, der hermed opstår i nærværende tilfælde, er dog, om artikel 16 hhv. 18 i de generelle beslutninger nr. 1831/81 og nr. 1696/82 tillige udgør et tilstrækkeligt grundlag for et kollektivt billighedsprincip, der skal anvendes på en gruppe i dens helhed, som muligvis kan retfærdiggøre de anfægtede beslutninger.

Foreløbig skal jeg indskrænke mig til at fastslå, at de anfægtede beslutninger ganske vist afviger fra princippet om konkurrenceneutralitet, som jeg nærmere har beskrevet ved hjælp af de relevante bestemmelser, men at det afhænger af en nærmere behandling af de øvrige anbringender, hvorvidt denne afvigelse strider mod det proportionalitetsprincip, som jeg har udledt af traktaten og af Domstolens praksis. I sig selv tillader det første anbringende, om end det er begrundet, ikke den slutning, at der foreligger magtfordrejning.

b) Påstanden om, at der savnes retsgrundlag for de anfægtede generelle beslutninger

Sagsøgerne har med deres andet anbringende gjort gældende, at de anfægtede beslutninger hverken kan støttes på EKSF-traktatens artikel 58 eller på artikel 14 eller 16 i beslutning nr. 1831/81, hhv. artikel 14 eller 18 i beslutning nr. 1696/82. Med hensyn til det almindelige anbringende vedrørende magtfordrejning, som Walzstahl-Vereinigung har stillet i spidsen for sit indlæg, skal dette anbringende efter min opfattelse, i hvert fald hvad denne sagsøger angår, forstås således, at det hermed gøres gældende, at Kommissionen i nærværende tilfælde har brugt sine beføjelser i henhold til artikel 16 i beslutning nr. 1831/81, hhv. artikel 18 i beslutning nr. 1696/82, til et andet formål end det, som det efter hensigten skulle udøves til. Magtfordrejningen menes at fremgå af det forhold, at Kommissionen i nærværende tilfælde har begunstiget både en bestemt produktionsstruktur og en bestemt region, hvilket hverken kan støttes på artikel 58 eller på de nævnte artikler 16 og 18 i de anførte generelle gennemførelsesbeslutninger. Kommissionen har i virkeligheden gjort brug af disse bestemmelser for at kunne omgå de restriktive betingelser for anvendelsen af billighedsklausulen i artikel 14 i de generelle gennemførelsesbeslutninger. Endelig rummer Kommissionens begrundelse i sig

selv en modsigelse, fordi en reduktionssats på 35 % allerede i andet kvartal 1982 blev anset for eksistenstruende for monoproducenterne, mens en reduktionssats på 42 % blev anset for tilstrækkelig til at afværge eksistenstruslen i tredje kvartal, trods den dengang indtrådte yderligere forværring af situationen på markedet for armeringsstål.

Ved bedømmelsen af dette anbringende er efter min opfattelse for det første fortolkningen af de nævnte artikler 16 og 18 i de generelle gennemførelsesbeslutninger af betydning. Som allerede anført, bemyndiger disse bestemmelser — i det omfang, hvor det her har interesse — til ved dybtgående ændringer på jern- og stålmarkedet at foretage de nødvendige tilpasninger ved en generel beslutning.

Som Domstolen sikkert erindrer det, har Kommissionen under den mundtlige forhandling, adspurgt af den refererende dommer, fremsat interessante bemærkninger om, hvorledes Kommissionen fortolker den grundlæggende betingelse »dybtgående ændringer på jern- og stålmarkedet« i de nævnte artikler. Efter Kommissionens opfattelse skal der her for det første ved begrebet »stålmarkedet« til forskel fra normal sprogbrug forstås »den del af stålmarkedet, der er omfattet af kvotasystemet«, altså ikke et fuldstændigt frit marked. De pågældende bestemmelser skal således fortolkes under hensyn til målene bag kvotasystemet, ligesom der må tages hensyn til den situation, der er opstået for bestemte grupper af producenter — her monoproducenterne — som følge af kvotasystemet. I nærværende tilfælde har kvotasystemet i væsentlig grad frataget monoproducenterne den konkurrencefordel, som de ifølge sagens natur har (på grund af deres lavere produktionsomkostninger, skal jeg tilføje). Derfor skal der på grundlag af kvotasystemets systematik og målsætning tages hensyn til den omstændighed, at ensartede kvotaer rammer strukturelt forskellige virksomheder på helt forskellig måde. Kommissionen skal derfor fra tid til anden foretage bestemte korrektioner for at frembringe den ønskværdige ligevægt. Kommissionen har i denne sammenhæng anført den ikke ganske rammende sammenligning med Noas ark, hvori man har anbragt alle de virksomheder, der skal reddes, mens kaptajnen imidlertid fra tid til anden må ændre kursen. Jeg finder ikke denne sammenligning ganske rammende, fordi det i nærværende tilfælde netop ikke drejer sig om en kursændring, der i lige grad angår alle de virksomheder, der skal reddes, men en udvidelse af virkefeltet for en bestemt gruppe af de virksomheder *inden for* »Noas ark«, der skal reddes.

Selv om man ser bort fra denne tvivlsomme sammenligning, mener jeg, at den fortolkning, som Kommissionen åbenbart giver begrebet »dybtgående ændringer på jern- og stålmarkedet«, er uholdbar. For det første fjerner Kommissionen sig hermed i alt for høj grad fra ordlyden af de pågældende bestemmelser. Den grundlæggende betingelse for indgreb i henhold til de nævnte artikler er bestemt ikke uden gode formuleret ganske anderledes end i artikel 14 i de pågældende beslutninger. For det andet gælder det efter min opfattelse, at en så kunstig fortolkning, hvorved begrebet »dybtgående ændringer på jern- og stålmarkedet« i virkeligheden erstattes af betingelsen »dybtgående virkninger af kvotasystemet for bestemte grupper af virksomheder på jern- og stålmarkedet« og dermed omtrent med en generel billighedsklausul af samme beskaffenhed som den individuelle billighedsklausul i artikel 14, ikke er påkrævet for at nå til en

tilfredsstillende fortolkning af de nævnte artikler. For det tredje fremgår der efter min mening af betragtningerne til de anfægtede beslutninger et tilstrækkeligt grundlag for en mere nærliggende fortolkning af de nævnte artikler.

Jeg har allerede nævnt, at grundbeslutningerne end ikke på udbudssiden tilnærmelsesvis har sat markedsmekanismen fuldstændig ud af kraft. Jeg skal hertil blot føje, at kvotasystemet ifølge dets beskaffenhed ikke eller kun i ringe omfang påvirker udviklingen på efterspørgselssiden. I den anden betragtning til beslutning nr. 533/82 henvises der udtrykkeligt som begrundelse for indgrebet i markedet til den betragtelige tilbagegang i *efterspørgslen* efter armeringsstål, væksten i lagerbeholdningerne og de betragtelige prisfald. Jeg finder en sådan begrundelse tilstrækkelig til at opfylde betingelsen om »dybtgående ændringer på jern- og stålmarkedet«. Allerede af denne grund kan der efter min opfattelse ikke være tale om en *ubeføjet* intervention fra Kommissionens side ved de anfægtede beslutninger.

De andre af Kommissionen anførte grunde for en indgriben kan efter min opfattelse højst afgive grundlag for en bestemt udformning af de trufne tilpasningsforanstaltninger. Artiklerne 16 og 18 i de pågældende generelle gennemførelsesbeslutninger bestemmer således blot, at tilpasningsforanstaltningerne skal være nødvendige, idet dette krav om nødvendighed naturligvis i første række skal stå i forbindelse med de fastslåede dybtgående ændringer på jern- og stålmarkedet. I øvrigt skal tilpasningsforanstaltningerne naturligvis tage hensyn til de almindelige mål bag artikel 58, herunder forbudet mod forskelsbehandling og billighedsprincippet, og må klart ikke indebære en overtrædelse af kvotasystemet i dets helhed.

Jeg skal i forbindelse med behandlingen af det tredje og det fjerde anbringende i enkeltheder undersøge overensstemmelsen mellem de anfægtede beslutninger og de i artikel 58 nævnte mål og grundsætninger. Her skal jeg blot undersøge de anfægtede beslutninger i lyset af systematikken i de almindelige kvotaregler. Det fremgår herved klart af den fjerde betragtning til beslutning nr. 533/82, at Kommissionen i nærværende tilfælde rent faktisk tillige har gjort brug af sin beføjelse ifølge artikel 16 i den generelle beslutning med det formål af billighedsgrunde at lade en hel gruppe af virksomheder, der på grund af markedssituationen var kommet i usædvanlige vanskeligheder, blive begunstiget gennem en fortrinsbehandling. Da Kommissionen i denne sammenhæng blandt andet har henvist til den passus i betragtningerne til den generelle ordning, der ifølge Kommissionens egne anbringender udelukkende angår muligheden for indrømmelse af individuelle undtagelser i medfør af artikel 14, må man spørge sig selv, om artikel 16 her er blevet anvendt til et formål, som bestemmelsen klart ikke er bestemt til. I det samme afsnit i betragtningerne erstattes begrebet »dybtgående ændringer på jern- og stålmarkedet« således med kriteriet om, »at kvotasystemet vil skabe særlige vanskeligheder for de i punkt 3 nævnte virksomheder«. Jeg har allerede anført, at jeg mener, at en sådan erstatning af kriteriet i artikel 16 med et væsentligt andet krite-

rium ikke kan antages. Jeg er derfor enig med sagsøgerne i, at den nævnte begrundelse rent faktisk øjensynligt tyder på, at artikel 16 entydigt er blevet brugt til andre formål end de fastsatte, nemlig til over for virksomheder, der er kommet i usædvanlige vanskeligheder, at gøre undtagelse fra de restriktive betingelser i artikel 14. Som allerede bemærket er det i denne sammenhæng også af betydning, at artikel 14 i modsætning til artikel 16 entydigt opstiller de usædvanlige vanskeligheder, som bestemmelsen muliggør afhjælpning af, i kvotasystemets oprindelige sammenhæng og *ikke* i forbindelse med ændringer af markedssituationen. Imidlertid når jeg ikke på dette grundlag og på grundlag af den tredje betragtning til den anden anfægtede beslutning, der peger i samme retning, til det resultat, at der for den første af de anfægtede beslutningers vedkommende foreligger magtfordrejning. Jeg har nemlig allerede i forbindelse med Kommissionens fortolkning af grundbetingelsen i artiklerne 16 og 18 i de pågældende generelle ordninger, som jeg mener ikke kan lægges til grund, tillige anført, at Kommissionen ved udformningen af tilpasningsforanstaltningerne — der var nødvendiggjort af markedsudviklingen og ikke af kvotasystemet — især kan og skal tage hensyn til de almindelige mål bag artikel 58 og det i bestemmelsen hjemlede proportionalitetsprincip. Den endelige besvarelse af spørgsmålet om, hvorvidt de anfægtede beslutninger rent faktisk har karakter af magtfordrejning, skal jeg derfor udskyde, indtil jeg har behandlet de øvrige anbringender.

c) Den påståede tilsidesættelse af grundlæggende mål bag EKSF-traktaten gennem de anfægtede beslutninger

Sagsøgerne har med deres tredje anbringende gjort gældende, at de anfægtede beslutninger, der umiddelbart er rettet til de såkaldte »monoproducenter« af armeringsstål, strider mod grundlæggende mål bag EKSF-traktaten, som de er hjemlet ved artikel 2, stk. 2, og artikel 3, litra b) og g), og derfor udgør magtfordrejning. Af de nævnte bestemmelser fremgår det, at man skal se positivt på en udvikling, hvorved virksomheden tager hensyn til markedsudviklingen og tilpasser sin produktion til efterspørgslen på jern- og stålmarkedet. De anfægtede beslutninger privilegerede derimod netop virksomheder, der trods den almindelige strukturkrise, som markedet for armeringsstål har befundet sig i gennem flere år, udelukkende har koncentreret produktionen på armeringsstål.

Dette anbringende må efter min opfattelse afvises. Kommissionen har heroverfor vedrørende de grundlæggende mål bag artikel 2 og 3, som talen her er om, med rette bemærket, at den især i krisetider ikke samtidig kan virkeliggøre alle mål bag EKSF-traktaten. Med henvisning til præmis 21 i Domstolens dom i sag 276/80 (Padana, Sml. 1982, s. 517) kan der endvidere i denne sammenhæng erindres om, at Domstolen allerede tidligere »har fastslået, at det ikke er givet, at alle traktatens mål under alle omstændigheder samtidig kan tilgodeses fuldt ud. Det påhviler Kommissionen til stadighed at tilstræbe at skabe balance mellem de forskellige mål.«

De nærmere omstændigheder, hvorunder Kommissionen i sine grundbeslutninger har taget hensyn til dette mål, nemlig princippet om en ordning med fri konkurrence, har jeg allerede udførligt behandlet under gennemgangen af det første anbringende. Hvad angår artikel 3, skal Kommissionen i nærværende tilfælde foruden de af sagsøgerne anførte mål i litra d) og litra g) yderligere tage hensyn til målene i litra c) (fastsættelsen af lavest mulige priser) og i litra e) (udjævning af arbejdernes leve- og arbejdsvilkår i takt med fremskridtet inden for alle de industrier, som fællesskabsorganerne har ansvaret for). Af de to sidstnævnte mål kan man måske tillige udlede et grundlag for de anfægtede beslutninger.

d) Den hævdede tilsidesættelse af forbudet mod forskelsbehandling

Det fjerde anbringende — magtfordrejning gennem en påstået tilsidesættelse af forbudet mod forskelsbehandling i artikel 4, litra b) — er naturligvis snævert forbundet med det første anbringende, hvorved tilsidesættelse af princippet om konkurrenceneutralitet gøres gældende. Forskelsbehandlingen skulle ligge i en fortrinsstilling for små og mellemstore producenter af armeringsstål på bekostning af de integrerede virksomheder på grundlag af afgrænsningskriterier, der efter sagsøgernes opfattelse ikke kan begrunde denne ulige behandling.

Kommissionen har kort anført, at alle integrerede virksomheder med hensyn til deres øvrige produkter befandt sig i en gunstigere markedsstilling, således at der forelå en bedre økonomisk og finansiel situation for dem. Den tvang til intern tabsudligning, der af denne grund er hjemlet ved beslutningerne, er allerede isoleret betragtet urimelig. Endvidere er en sådan kompensation umulig for de virksomheder, der også arbejder med tab for øvrige stålsorters vedkommende. Endvidere er virkeliggørelsen af målet i EKSF-traktatens artikel 58, stk. 2, nemlig bevarelsen af flest mulige arbejdspladser, ikke bragt mindre i fare ved en tilbagegang i efterspørgslen efter armeringsstål for de integrerede virksomheder end for monoproducenterne.

Endelig gives der blandt de begunstigede virksomheder utvivlsomt mange, hvis økonomiske situation er bedre eller i det mindste ikke værre end de integrerede virksomheders.

Thyssen AG har tilføjet, at med hensyn til virksomhedens produktion af armeringsstål skal virksomheden anses som monoproducent i lighed med de virksomheder, der er begunstigede af Kommissionen. Også Thyssen har opført et elektrostålværk, der udelukkende er indrettet på produktion af armeringsstål, handelsstål og valstråd. I øvrigt er afvigelser fra grundsætningen om ensartet kvotareduktion ifølge Domstolens retspraksis (især ifølge dommen af 7. 7. 1982 i sag 119/81, Klöckner, Sml. 1982, s. 2627) kun tilladt i særdeles klare undtagelsestilfælde af billighedsgrunde, derimod ikke uden videre på grund af bestemte forskelle i produktionsstrukturen eller den økonomiske situation.

Kommissionen har til støtte for sine anfægtede beslutninger anført, at der ikke kan være tale om en forskelsbehandling, fordi situationen for monoproducenter ikke kan sammenlignes med situationen for de integrerede virksomheder. Som væsentlige forskelle anser Kommissionen i denne sammenhæng følgende forhold:

1. forskellen mellem små og mellemstore virksomheder over for store virksomheder,

2. den omstændighed, at produkter henhørende under grupperne IV, V og VI for monoproducenternes vedkommende udgjorde mere end 90 % af deres samlede produktion, hvorimod den for de integrerede virksomheders vedkommende kun udgjorde ca. 20 %, og

3. nødvendigheden af at afværge den fare for ruin, der bestod for monoproducenterne, mens de integrerede virksomheder med hensyn til deres produktion af armeringsstål var i stand til at foretage en intern tabsudligning.

Rent faktisk har Kommissionen her anset det sidstnævnte synspunkt for afgørende.

Kommissionen har imod sagsøgernes anbringender om, at ikke alle begunstigede virksomheder stod over for de samme finansielle vanskeligheder, indvendt, at dens undersøgelse af priserne og omkostningerne viste, at så at sige alle virksomheder, der blev begunstiget gennem de anfægtede beslutninger, befandt sig i den samme økonomiske situation. Hertil skal dog straks bemærkes, at der af Kommissionens svar på Domstolens skriftlige anmodning om fremlæggelse af den pågældende undersøgelse kun kan uddrages meget *generelle* og desuden relativt vage konklusioner med hensyn til omkostnings- og prisudviklingen for de forskellige grupper af producenter af armeringsstål, samt om disses grundlæggende forhold. På grundlag af dette svar er det på ingen måde udelukket, at bestemte monoproducenter, eksempelvis gennem køb af kvotaer, meget vel kan have opnået positive forretningsresultater. Svaret indeholder heller ikke nogen holdepunkter (f.eks. gennem sammenregnede data for enkelte virksomheder i anonym form) for, at Kommissionen rent faktisk konkret har undersøgt situationen for samtlige virksomheder.

Hvad Thyssen AG angår, har Kommissionen indrømmet, at virksomheden anvender den samme produktionsteknik ved fremstilling af armeringsstål som monoproducenterne. Imidlertid muliggør koncernens struktur tillige en intern tabsudligning, idet virksomhedens produktion af armeringsstål blot udgør en andel på ca. 1 % af den samlede produktion.

Da Kommissionen selv ifølge sit svar på dette anbringende har anset muligheden for intern tabsudligning som det afgørende kriterium for tilladeligheden af den her anvendte ulige behandling, skal jeg særligt behandle dette anbringende nærmere.

Imod tilladeligheden af den ulige behandling taler først præmis 27, anden sætning, i Domstolens allerede anførte Padana-dom. Denne sætning lyder: »Følgelig kunne Kommissionen ikke, da den besluttede at indføre et generelt kvotasystem, skelne mellem integrerede og ikke-integrerede virksomheder, hvis den ønskede at gennemføre en begrænsning af produktionen«. Ved gennemførelsen af den anfægtede beslutning nr. 533/82/EKSF og ganske klart ved vedtagelsen af beslutning nr. 1698/82/EKSF var denne dom allerede blevet afsagt. Der må derfor stilles særdeles høje krav til de grunde, der anføres til begrundelse for, at to grupper af producenter af armeringsstål ikke desto mindre behandles forskelligt. Det kan i denne henseende fastslås, at grunden for den forskellige behandling ifølge betragtningerne til den førstnævnte beslutning blandt andet ligger deri, hvorvidt mulighederne for intern tabsudligning består eller ikke. Jeg henviser herved til den tredje betragtning, andet punktum, og til den fjerde betragtning, første punktum, i denne beslutning.

Dette betyder imidlertid ikke, at dette skelnemærkte rent faktisk udgør et objektivt kriterium i henseende til målene bag artikel 58, som kan begrunde den ulige behandling af to grupper af producenter og en afvigelse fra grundsætningen, der er indeholdt i den citerede passus fra præmisserne i Domstolens Padana-dom.

Det må medgives, at den interne tabsudligning i virksomheder med et differentieret produktionsprogram på mange måder praktiseres, og at denne mulighed udgør en vigtig driftsøkonomisk årsag til produktionsdifferentieringen. Herved formindskes især de markedsrisici, der er forbundet med de enkelte produkter inden for virksomheden, og som kan påvirke virksomhedens rentabilitet. Heroverfor står imidlertid den omstændighed, at en veldrevet virksomhed — når bortses fra forbigående tilbageslag på delmarkeder — dog plejer at søge at opnå en tilstrækkelig rentabilitet for hver enkelt produktionsgren. Hvorvidt Kommissionen bør gribe ind i disse driftsøkonomiske overvejelser på den måde, at virksomheder med et differentieret produktionsprogram rent faktisk tvinges til en intern tabsudligning, afhænger efter min opfattelse af fortolkningen af målene bag artikel 58 og af systematikken bag det eksisterende kvotasystem.

Jeg har allerede tidligere i forbindelse med behandlingen af princippet om konkurrenceneutralitet fastslået, at der i medfør af de nævnte mål ikke må gribes stærkere ind i markedsmekanismen og konkurrenceforholdene mellem virksomhederne, end det er ubetinget nødvendigt for at tilpasse det samlede udbud af de forskellige stålsorter til den stærke tilbagegang i efterspørgslen. Jeg har herunder henvist til, at de generelle grundbeslutninger i mange henseender tager hensyn til dette »proportionalitetsprincip«. Dersom det virkelig skulle kunne fastslås, at en hel gruppe af producenter med relativt lave produktionsomkostninger blev truet på deres eksistens gennem dybtgående ændringer i markedssituationen, ville Kommissionen efter min opfattelse kunne påberåbe sig artikel 3, litra c), som begrundelse for en undtagelsesordning, og desuden artikel 3, litra e), dersom arbejdspladser i en bestemt region blev bragt uforholdsmæssigt i fare. Sådanne overvejelser kunne måske rent faktisk — blandt andet med grundlag i det overlappende proportionalitetsprincip i artikel 58, stk. 2 — begrunde en fortrinsordning for bestemte grupper af producenter. Imidlertid måtte det i så fald også godtgøres, at den pågældende gruppe af producenter ikke på denne måde tillige efter afslutningen af produktionstilpasningen til efterspørgslen ville få en større markedsandel end de øvrige producenter på det således formindskede marked for armeringsstål.

Som jeg allerede har anført ved behandlingen af det andet anbringende, kan der imidlertid ikke i nærværende tilfælde være tale om, at en sådan begrundelse foreligger. Rent faktisk støttes begrundelsen da heller ikke på markedssituationen, men på kvotasystemets følger og på billighedsbetragtninger, der i henhold til retstilstanden ifølge grundbeslutningerne og disses systematik alene kan begrunde individuelle undtagelser. Anbringendet vedrørende forskelsbehandling må derfor anses som begrundet, idet der ikke er blevet udledt objektive grunde af EKSF-traktatens artikel 58 eller af grundbeslutningernes systematik, der objektivt kan

begrunde den pågældende fortrinsbehandling. Hermed står det også endegyldigt fast, at der er sket en tilsidesættelse af det tidligere formulerede princip om konkurrenceneutralitet.

e) Den hævdede tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter

Herefter er der ingen grund til at gå ind på det femte anbringende, hvorefter der foreligger magtfordrejning i form af tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter. Hvad der er anført vedrørende dette anbringende har i øvrigt hovedsageligt haft karakter af en gentagelse af de allerede anførte argumenter. Jeg henviser herved til retsmøderapporten.

4. De individuelle beslutninger rettet til Thyssen AG

Thyssen AG's anbringender er i grunden ensbetydende med en indsigelse om, at de anfægtede generelle beslutninger er retsstridige. Imidlertid kan denne sagsøger efter EKSF-traktatens artikel 33 ikke umiddelbart nedlægge påstand om annullation af disse generelle beslutninger. Herefter opstår spørgsmålet, om Thyssen AG rent faktisk kan anfægte de tildelte kvotaer under påberåbelse af, at beslutningerne nr. 533/83 og nr. 1698/82 er retsstridige. Det umiddelbare grundlag for de tildelte kvotaer er — som jeg har godtgjort det i min oversigt over de relevante retskilder — de generelle beslutninger nr. 532/82 og nr. 1697/82.

De anfægtede individuelle beslutninger hviler i hvert fald indirekte efter min opfattelse tillige på beslutningerne nr. 533/82 og nr. 1698/82. Disse beslutninger og beslutningerne nr. 532/82 og nr. 1697/82 udgør entydigt en enhed. De er blevet udstedt den samme dag, ligesom der i beslutningerne nr. 533/82 og nr. 1698/82 med hensyn til fastsættelsen af størrelsen af de fastsatte reduktionssatser for den tilladte produktion af armeringsstål udtrykkeligt henvises til beslutningerne nr. 532/82 og nr. 1697/82, på hvilke der derefter anvendes en nedsættelse på 5 procentpoint. Kommissionen har også under sagen stiltiende indrømmet, at de produktionsbegrænsninger, der i deres helhed fremgår af beslutningerne nr. 532/82 og nr. 533/82 hhv. nr. 1697/82 og nr. 1698/82, har været afgørende for indholdet af alle disse beslutninger. Indholdet af beslutningerne nr. 532/82 og nr. 1697/82, der udgør grundlaget for fastsættelsen af kvotaerne for Thyssen AG, hviler således i virkeligheden tillige på indholdet af de anfægtede beslutninger nr. 533/82 og nr. 1698/82.

I dommen af 13. Juli 1966 i sag 32/65 (Italien mod Kommissionen, Sml. 1965-1968, s. 293) har Domstolen allerede afgjort, at det er nødvendigt men også tilstrækkeligt, at den forordning, hvis retsstridighed påberåbes, direkte eller indirekte er anvendelig på det sagsforhold, som søgsmålet angår. Da de kvotaer, der her er tildelt Thyssen AG, indirekte tillige hvilede på de generelle beslutninger nr. 533/82 og nr. 1698/82, er virksomheden ved sine søgsmål til prøvelse af de tildelte kvotaer berettiget til at gøre retsstridigheden af disse beslutninger gældende. Spørgsmålet om, hvorvidt retsstridighed foreligger, må således besvares bekræftende af de allerede anførte grunde.

5. Sammenfatning og resultat

Sammenfattende er jeg af den opfattelse, at der må gives begge sagsøgere medhold i deres påstande i henhold til de forskellige fremsatte anbringender, der er indbyrdes forbundet. De i de anfægtede generelle beslutninger fastsatte — og i sagsøgernes første anbringende anfægtede — afvigelser fra artikel 58 og det princip om konkurrenceneutralitet — der ligger til grund for kvotasystemet — gennem fastsættelse af forskellige reduktionsstatser for monoproducenter og integrerede virksomheder, er ved gennemgangen af det fjerde anbringende ikke fremstået som retfærdiggjort i objektive grunde, som kan udledes af traktaten og systematikken bag grundbeslutningerne. Allerede derfor foreligger der her en retsstridig forskelsbehandling og en mangel ved udøvelsen af beføjelserne i henhold til artiklerne 16 og 18 i grundbeslutningerne nr. 1831/81 og nr. 1696/82. Det har desuden ved behandlingen af det andet anbringende vist sig, at der også i øvrigt er gjort anden brug af beføjelserne i henhold til de nævnte artikel 16 og 18, hvilket fremgår af ordlyden af de anfægtede beslutninger nr. 533/82 og nr. 1698/82 og af bemærkningerne til disse under sagen, end til det formål, som de ifølge deres entydige ordlyd er bestemt til at skulle opfylde, således især til en afvigelse fra de i artikel 14 i de nævnte grundbeslutninger hjemlede betingelser for individuelle undtagelser i anledning af bestemte urimelige følger, der skyldes af kvotasystemet selv.

Jeg når derfor til følgende resultat som det rigtige:

1. Kommissionens generelle beslutninger nr. 533/82/EKSF og nr. 1698/82/EKSF annulleres.

2. Kommissionens individuelle beslutninger af 30. marts og 20. juli 1982, hvorved Thyssen AG fik meddelelse om sine referenceproduktioner og produktionskvotaer for andet og tredje kvartal 1982, annulleres, for så vidt som de angår reduktionssatserne for gruppe V (armeringsstål).

3. Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.